

Arrest

nr. 347 253 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 6 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)" van 22 juli 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 26 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 25 september 2026. Verzoeker beschikt ook over een

Grieks reisdocument dat geldig is tot 19 november 2028 (Documenten, stuk 5, nrs. 9-10; Landeninformatie, stuk 6, nr. 3, antwoord Griekse Dublinunit van 5 april 2024). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De vragenlijst “bijzondere procedure noden” van de DVZ bevat geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte (zie vragenlijst BPN d.d. 14.03.2024). Wanneer u gevraagd werd naar uw gezondheidstoestand, haalde u enkel pijn aan uw knie aan (zie verklaring DVZ d.d. 14.03.2024, punt 29 + zie bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 14.03.2024). Op het CGVS stelt u dat u in Griekenland psychologische klachten hebt ontwikkeld en dat u in België naar een psycholoog gaat (zie CGVS, p. 4). U legt een attest neer, opgesteld door een psycholoog van Espace Santé Famille waarin staat dat u op 12 juni 2024 en op 4 juli 2024 consultaties hebt gehad en een kaartje waarop een afspraak staat ingepland op 15 mei. Er staat geen verdere informatie in dit attest. Uw advocaat schrijft in haar e-mail van 17 april (zie groene map) dat u probeert om nog een psychologisch attest te verkrijgen. Echter heeft het CGVS tot op heden, drie maanden na uw persoonlijk onderhoud, nog steeds geen nieuw attest ontvangen. Uit uw verklaringen en het gebrek aan attesten blijkt niet dat u ernstige psychologische klachten ervaart. Wanneer u wordt gevraagd of uw psychologische toestand een invloed kan hebben op uw procedure, stelt u dat u leed onder uw situatie in Griekenland en dat u daarom gestresseerd was tijdens uw eerste gehoor (zie CGVS, p. 4). U haalt niet aan dat uw psychologische situatie een invloed zou hebben op het afleggen van uw persoonlijk onderhoud. U stelt zelf op het CGVS dat het goed met u gaat en dat uw gezondheidstoestand prima is (zie CGVS, p. 3 + p. 4 + p. 8). Voorts was u telkens in staat om coherente verklaringen af te leggen en gaf u telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker legt middels zijn verzoekschrift een psychologisch attest van 29 juli 2025 neer om zijn psychologische problematiek verder te verduidelijken. Echter blijkt genoegzaam uit verzoekers verklaringen en het verloop van het persoonlijk onderhoud dat hij in staat was om deel te nemen aan de voormelde procedure. De door verzoeker thans neergelegde stukken werpen geen ander licht op deze beoordeling.

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met de informatie van OSAR van oktober 2024, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als

begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een vijftientwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

De commissaris-generaal ontwikkelt hieromtrent de volgende, pertinente argumenten in zijn nota met opmerkingen:

“2.4 Verzoeker betoogt vooreerst dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en voegt een nieuw psychologisch attest toe aan het verzoekschrift van zijn psycholoog K.N [...] op datum van 29/07/2025 om aan te tonen dat hij lijdt aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) en een depressie. Verzoeker concludeert dat dient te worden aangenomen dat verzoeker, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, onafhankelijk van zijn wil en persoonlijke keuze, zich in een situatie van extreme materiële deprivatie zou bevinden die hem niet in staat zou stellen om zijn meest elementaire behoeften te vervullen, en die zijn mentale gezondheid zou schaden of hem in een staat van degradatie zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest van de grondrechten van de EU zou inhouden.

2.4.1. Verweerder herhaalt uit de bestreden beslissing dat verzoeker reeds een psychologisch attest neerlegde met de data van twee consultaties (namelijk 12/06/2024 en 04/07/2024) met zijn psycholoog K.N [...] (zie groene map nr. 15). Hierin stond echter geen informatie over de aard en de mogelijke complexiteit van zijn psychologische problematiek. Verzoeker stelde zelf dat hij in Griekenland bang was en piekerde (zie CGVS, p. 12).

2.4.2. Uit het bij het verzoekschrift toegevoegde psychologische attest van psycholoog N. van 29 juli 2025 blijkt dat op basis van de Beck Depression Inventory-II (BDI-II) een score werd vastgesteld die zou kunnen suggereren dat verzoeker aan een ernstige depressie lijdt. De resultaten van de Post Traumatic Stress Disorder Symptom Scale (PCL-S) suggereren een aanwezigheid van posttraumatische stressstoornis (PTSS). Aan beide problematieken werden verschillende symptomen verbonden die op verzoeker van toepassing zouden zijn, namelijk slaapstoornissen, angstige overpeinzingen, vermijden van bepaalde situaties en plaatsen, sociale terugtrekking, angst, hyperwaakzaamheid, prikkelbaarheid, woede-uitbarstingen, moeite met concentreren, gevoelens van hopeloosheid, verlies van perspectief en eetlust, de aanwezigheid van actieve suicidale gedachten, een ernstige zelfkritische houding en een algemeen verlies van interesse in zijn omgeving. Nergens werd echter aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op verzoeker van toepassing zijn, noch in welke mate zij zijn zelfstandig functioneren en/of cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden.

Er wordt verder gesteld dat deze stoornissen gelinkt zijn aan de traumatische ervaringen in Gaza en tijdens zijn migratiereis. Een psychologisch attest vormt echter geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde medische problemen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nog met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen zijn opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt.

Verder dient opgemerkt dat de inhoud van dit attest slechts is gebaseerd op “enkele verkennende consultaties” (zie attest d.d. 29/07/2025). Er dient ook te worden opgemerkt dat na het uitvoeren van de bovengenoemde tests het attest geen melding maakt van verdere psychologische opvolging die zou hebben plaatsgevonden. Verder brengt verzoeker geen andere psychologische attesten bij waaruit blijkt dat hij op heden nog in behandeling is voor deze problemen.

2.4.3. Uit deze attesten noch uit zijn verklaringen kan bovendien worden afgeleid dat deze psychologische problemen belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Verzoeker is namelijk een ondernemende, zelfredzame en gezonde jongeman die tevens werkt in België (CGVS, p. 13). Uit niets blijkt dat verzoeker in Griekenland niet een leven zou kunnen opbouwen. Er kan dus niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden. In de

beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker omwille van zijn autonomie en zelfredzaamheid geen risico loopt om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM. Voorts blijkt uit niets dat – indien verzoeker medische of psychologische problemen zou ervaren bij terugkeer naar Griekenland – verzoeker geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.

2.4.4. Daarenboven heeft verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, in Griekenland onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen gratis toegang tot gezondheidszorg. Voor de feitelijke toegang tot de gezondheidszorg ondervinden de begunstigten van internationale bescherming dezelfde problemen als de Griekse onderdanen. Verzoeker stelt zelf een AMKA ontvangen te hebben in Griekenland (zie CGVS, p. 6). In de mate aangenomen kan worden dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Voorts blijkt uit niets en de verzoeker toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. In de mate aangenomen kan worden dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de Griekse onderdanen. Het komt de verzoeker om internationale bescherming toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke. De verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Aldus brengt de verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Inzake de fysieke kwalen van verzoeker motiveerde de bestreden beslissing verder terdege:

“Ook legt u enkele medische documenten neer waarop staat dat u pijn en een zwelling aan uw knie hebt en de resultaten van een bloedtest waaruit niets afgeleid kan worden door het CGVS en waarover u ook zelf niets zegt. U stelt dat u in Griekenland een gezwel had aan uw been en dat u huiduitslag had door het slechte eten en het gebrek aan een deftige slaapplek (zie CGVS, p. 13). Niets wijst er echter op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet dat u in Griekenland moeite hebt gedaan om medische hulp te zoeken. U stelt dat u eens naar een ziekenhuis ging, waar ze u niet verstonden en u wegstuurden, waarna u niet meer geprobeerd hebt om medische hulp te zoeken (zie CGVS, p. 12). Het CGVS kan dus op basis van deze informatie concluderen dat uw kwetsbaarheid niet van die aard is dat ze u zou verhinderen uw rechten te doen gelden in geval van terugkeer naar Griekenland.”

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging, zoals tevens dienstig werd betoogd door de commissaris-generaal in zijn nota alsook in de bestreden beslissing (zie punt 6).

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker

verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege:

“Eerst en vooral is er de vaststelling dat u al snel na de toekenning van uw status en de ontvangst van uw Grieks paspoort vertrokken bent uit Griekenland. U kwam op 21 augustus 2023 toe in Griekenland, u ontving uw positieve beslissing op 26 september 2023 en u vertrok reeds op 28 februari 2024 (zie CGVS, p. 6). U verbleef in het totaal dus slechts zes maanden in Griekenland, en slechts vijf maanden nadat u de vluchtelingenstatus had verkregen. Tijdens de maand dat u in het opvangcentrum verbleef, stelt u niets gedaan te hebben om u voor te bereiden op het einde van uw opvang (zie CGVS, p. 8). Op uw Grieks paspoort staat te lezen dat dit uitgegeven werd op 20 november 2023. U regelde dit via een advocaat (zie CGVS, p. 6). Uit uw korte verblijf in Griekenland en het feit dat u reeds snel een reispaspoort regelde, blijkt geen oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland. Bovendien verklaarde u bij de DVZ al dat het vanaf het begin uw doel was geweest om naar België te reizen (zie verklaring DVZ d.d. 14.03.2024, punt 28). Deze vaststellingen relativiseren de door u beweerde pogingen om uw rechten en voordelen die u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geniet, te laten gelden.”

“U stelt dat u in Griekenland moeilijk werk kon vinden (zie CGVS, p. 7). U stelt echter dat u er wel zeven dagen per maand hebt gewerkt en dat u verschillende werkgevers had (ibid.). U stelt dat u onder andere in de olijvenpluk en in de bouw hebt gewerkt (zie CGVS, p. 8-9). In Athene vond u geen werk, maar u hebt er slechts twintig dagen verbleven (zie CGVS, p. 9), een korte periode om te kunnen verwachten dat u er werk zou vinden. Het feit dat u in Griekenland, ondanks uw korte verblijf, er toch in slaagde om enkele jobs te vinden, al waren het onofficiële en slecht betaalde jobs (ibid.), toont aan dat er wel degelijk werkgelegenheid was en was dat u in staat was om deze te vinden. Het feit dat u, gelet op uw profiel als nieuwkomer in de Griekse samenleving die de Griekse taal niet machtig is, niet meteen de meest lucratieve jobs kan krijgen, betekent niet dat u geen toegang zou hebben tot de Griekse arbeidsmarkt.

Wat betreft uw huisvesting, dient te worden vastgesteld dat u 30 à 45 dagen in een kraakpand op Kreta hebt verbleven en dat u ook bij uw werkgevers kon slapen in de periodes dat u werkte (zie CGVS, p. 8). In Athene huurde u samen met een vriend en enkele anderen een woning (zie CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u niet in staat was om onderdak te vinden.

Bovendien bent u een ondernemende, zelfredzame en gezonde jongeman. In Gaza hebt u uw middelbare school afgemaakt en werkte u als kapper. U had er zelfs uw eigen kapsalon (zie CGVS, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat u zelfredzaam was in Griekenland, u hebt namelijk verschillende keren gereisd om uw paspoort en uw AMKA te regelen (zie CGVS, p. 6), u vond zelf werk op Kreta (zie CGVS, p. 9), u hebt een bankrekening geopend en u had contact met boekhouders (zie CGVS, p. 10) en u ging zelf naar het gemeentehuis om financiële steun te regelen (ibid.). In België werkt u ook (zie CGVS, p. 13). U verwijst nergens naar een medische problematiek die u zou verhinderen om uw rechten te doen gelden, mocht u terugkeren naar Griekenland. U stelt dat uw gezondheidstoestand prima is (zie CGVS, p. 4). Op de foto's die u vanuit Griekenland op uw sociale media accounts postte, bent u te zien als een gezonde jongeman die er verschillende plaatsen bezocht en die er werkte (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). In het licht van deze elementen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet, bij terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u in Griekenland over een netwerk beschikte dat u hielp met uw levensonderhoud en reisweg. U kende M.Z [...], een oude schoolvriend uit Gaza, die u hielp in Griekenland (zie CGVS, p. 11). U huurde samen met hem een woning in Athene (zie CGVS, p. 9) en hij gaf u ook geld en beloofde werk voor u te vinden als kapper (zie CGVS, p. 7). Ook leende u geld van een vriend om uw huur te kunnen betalen (zie CGVS, p. 9). Ook op Chios woonde er een vriend van Gaza (zie CGVS, p. 11). In het opvangcentrum hebt u vrienden gemaakt die informatie met u deelden (zie CGVS, p. 10). U had ook contact met boekhouders (ibid.). U kwam via via in contact met een advocaat in Chios (zie CGVS, p. 11). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in Griekenland recht had op financiële steun. U legt hiervan een document neer van de gemeente in Kreta en u stelt dat u gedurende zes maanden 200 euro per maand ontving (zie CGVS, p. 6-7). U kon bijgevolg wel rekenen op enige ondersteuning in Griekenland, zowel van uw persoonlijke contacten als van de overheid.”

De bewering dat zijn vriend M.Z [...] thans in België is, doet geen afbreuk aan de overige vaststellingen inzake het netwerk en de ondersteuning waarop verzoeker kon rekenen in Griekenland. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer uitmaakt.

Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker, desondanks hij daartoe over de nodige capaciteiten beschikte, geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen.

Verzoeker maakt gelet op het bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de relatieve korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Inzake de problemen van verzoeker met bepaalde bevolkingsgroepen motiveert de bestreden beslissing eveneens op gedegen wijze het volgende:

“U stelt dat u in december 2023 aangevallen werd door Albanezen op Kreta omdat ze vonden dat u te hard werkte, dat u naar de politie ging maar dat ze uw klacht niet wilden aanvaarden omdat u geen Grieks sprak (zie CGVS, p. 7-8). U staakt echter op geen enkele manier dat u aangevallen werd door Albanezen. Het blijft dan ook bij een blote bewering. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u verdere stappen zou hebben ondernomen nadat u zou zijn afgewezen door de politie. Hieruit kan niet worden afgeleid dat uw rechten niet gerespecteerd werden.

Daarnaast stelt u dat u in februari 2024 in elkaar geslagen werd door Syriërs (zie CGVS, p. 7). Dit incident vermeldde u niet bij de DVZ, waar u het enkel over Albanezen had (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 14.03.2024, punten 4-5), wat reeds doet twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen op het CGVS. U stelt dat u een klacht hebt ingediend en u legt hiervan een bewijs neer. Hieruit blijkt dat u pas in februari 2025 de klacht hebt ingediend, dus een jaar na de beweerde feiten, toen u al in België was. U stelt dat ze bezig zijn met het onderzoek maar u weet niet hoe dit onderzocht zou worden (zie CGVS, p. 11-12). Er kan echter verwacht worden dat u eerder een klacht zou hebben ingediend en dat u beter op de hoogte zou zijn van het onderzoek. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u werd geslagen. Op het CGVS (zie CGVS, p. 7) en in de klachtbrief staat dat u geslagen werd in februari 2024. In het door u neergelegde medisch attest dat werd opgesteld op 3 mei 2024 staat echter te lezen dat u geslagen werd in september 2023. Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident waarbij u in elkaar geslagen zou zijn geweest door Syriërs. De klachtbrief op zich heeft bovendien geen bewijswaarde, aangezien deze volledig is gebaseerd op uw eigen verklaringen en bovendien pas vanuit België is ingediend.”

In zijn verzoekschrift minimaliseert verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid maar slaagt er niet om de vaststellingen inzake de weinig geloofwaardige aard van zijn verklaringen om te buigen.

Hoe dan ook overweegt de Raad dat het aan verzoeker is om de nodige stappen te zetten en zich te wenden bij de Griekse autoriteiten teneinde beroep te kunnen doen op de beschermingsmechanismen aldaar. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij maar zeer beperkte stappen zette om zijn rechten te doen gelden. Bijgevolg kan verzoeker niet voorhouden dat hij in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de politie.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Uit de aanvullende nota neergelegd door verzoeker op 15 april 2026 blijkt dat verzoeker momenteel lijdt aan pancreaskanker die mogelijks is uitgezaaid.

Dit is een nieuw, essentieel en zwaarwichtig element dat van mogelijks doorslaggevend belang is bij de beoordeling van verzoekers kwetsbaarheid.

De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg verder te worden onderzocht.

4. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 1 april 2026.

Gelet op wat voorafgaat, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris op 22 juli 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP